אם המלוה יתן סימן

אלא הא דתנן* מצא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות הרי זה יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה? אלא אמר רבא סימנין דאורייתא דכתיב "והיה עמך עד דרוש אחיך אותו" וכי תעלה על דעתך שיתננו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי לאו בסימנין שמע מינה, אמר רבא אם

(בתמיה) רש"י

תמצי לומר סימנין דאורייתא* אם תמצי לומר? הא פשיט ליה סימנין דאורייתא! משום דאיכא למימר כדשנינן סימנין וסימנין יניח, סימנין ועדים ינתן לבעל העדים, סימנין וסימנין ועד אחד = כמאן דליתיה דמי ויניח, עדי אריגה ועדי נפילה

זה שארגו מכרו לאחר

תנתן לעדי נפילה דאמרינן זבוני זבנה ומאיניש אחרינא נפל מדת ארכו ומדת רחבו תנתן למדת ארכו דמדת רחבו שעורי קא משער לה כד מכסי לה מרד וקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו ומדת גמדו ינתן למדת ארכו ורחבו, מדת ארכו ומדת רחבו ומדת משקלותיו ינתן למדת משקלותיו הוא אומר סימני הגט והיא אומרת סימני הגט ינתן לה, במאי? אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיט ליה חזיתיה? אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החוט והיא אומרת סימני החוט ינתן לה, במאי? אילימא בחיורא ובסומקא ודלמא בהדי דנקיט ליה חזיתיה? אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה ינתן לו, מ"ט? מידע ידעה דכל מה דאית ליה, בחפיסה הוא דמנח ליה: **מתני'** ועד מתי חייב להכריז? עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ ר' יהודה אומר שלש רגלים ואחר הרגל

"אני אבדתי ואלו סימניה"

האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי "שכני אבידה" אילימא שכנים דבעל אבידה אי ידע ליה ליזול ולהדריה נהליה, אלא שכני מקום שנמצאת בו

שמא שלהן היא ואחר רגל אחרון ז' ימים כדי שילך לביתו שלשה.

אבידה: רבי יהודה אומר כו': ורמינהו *בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים ר"ג אומר בז' בו (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבא"י לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני: במקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דכתיב בהו יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב, בעינן כולי האי, במקדש שני דלא נפישי ישראל טובא דכתיב בהו כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי, אמר ליה אביי והא כתיב וישבו

רש"י רואים דהמקדש שני גם היו מפוזרות ורחוקים מירושלים כבתחילה

הכהנים והלוים וגו' והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם" וכיון

הרבה ביחד

דהכי הוא אפכא מסתברא: מקדש ראשון דנפישי ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתכחי שיירתא דאזלי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי, וסגי בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישי ישראל טובא ולא מצוות

אלאהיו מפוזרים

עלמא ולא משתכחי שיירתא *דאזלי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנא במקדש ראשון ולא שנא במקדש שני

① לא הטריחו רבנן באבדה יותר מדאי, אמר רבינא שמע מינה בי מכריז "גלימא" מכריז, דאי סלקא דעתך 'אבידתא' מכריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה, אלא שמע מינה גלימא מכריז שמע מינה

② רבא אמר אפילו תימא "אבידתא" מכריז לא הטריחו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר: רגל ראשון" רגל שני אומר: רגל שני, רגל שלישי אומר סתם ואמאי לימא "רגל שלישי"? דלא אתי לאחלופי בשני, שני נמי אתיא

תורה אור

דברים כב

מלכים א ד

עזרא ב

נחמיה ז

כז:

אלא הא דתנן מצא תכריך · דמשום סימנא מהדרינן ואם נתן מלוה סימן מחזירין לו, ואי נפול מיניה דלוה מי ניחא ליה דתהוי כך תקנתא דניהדריה בסימן והא ניחא ליה דנהוו ביד המוצא לעולם: **כדשנינן** · בעדים: **אם תימצי לומר סימנים דאורייתא** · רבותא נקט דאפי' אמרינן דאורייתא אפ"ה עדים עדיפי כדמפרש ואזיל סימנין ועדים ינתן לבעל עדים: **סימנין וסימנין** · באו שנים ונתנו סימניה: **יניח** · עד שיבא אליהו: **מדת ארכו כו'** · זה אומר מדת ארכו וזה נותן מדת רחבו: **שעורי משער לה** · אם ראה אותה ביד הבעלים שיערה כשהיה בעלה מכוסה בה אם טלית היא: **מדת ארכו ורחבו ומדת גמיו** · זה אומר כך ארכה וכך רחבה וזה אומר ארכה ורחבה כך וכך אמות בין הכל אבל אינו יודע כמה באורך וכמה ברוחב: **גמיו**. גאם יוונית עשויה כמין ד' שלנו להכי קרי אורך ורוחב יחד גמיו: **הוא אומר סימני הגט** · והוא אומר ממני נפל שנמלכתי שלא ליתן: **והיא אומרת סימני הגט** · וממני נפל שנתנו לי *וגרסינן: **ינתן לה** · שהוא נתנו ויודע סימנין אבל היא אם לא נתנו לה מהיכן ידעה: **סימני החוט** · שהגט קשור בו: **בחפיסה** · מלאת אותו: **מתני' שכיניו** · מפרש בגמרא: **כדי שילך** · כל אחד לביתו: **שלשה**. משישמע ההכרזה וידע אם אבד לו כלום ואם יבין שאבד יחזור שלשה: **ויכריז יום אחד** · אני אבדתי ואלו סימניה ובגמרא פריך דבג' ימים אין שהות לחזור לסוף א"י: **גמ' שכני מקום שנמצא בו אבידה** · שמא שלהן היא: **כדי שיגיע כו'** · ולא ידביקוהו הגשמים אלמא כולי האי בעינן ומתני' תני שלשה: **וכתיב וישבו כל ישראל בעריהם** · ואע"ג דפורתא הוו בכל עריהן היו מפוזרים ויש רחוקים מירושלים כבתחילה ה"ג וכיון דהכי הוא, איפכא מסתברא: **דמצות עלמא** · נוות יש לו טובים השכים: **שמע מינה** · מדלא יהבי ליה לרבנן שהות אלא הליכה וחזרה: **גלימא מכריז** · זה שמצאה מכריז שם חפץ "טלית מצאתי" ולכך לא הוצרכו ליתן שהות יום אחד לעיין בכליו מה אבד שהאדם יודע כמה טליתות יש לו וכשהוא בביתו בודק אם ימצאנה ואין צריך שהות: **דאי ס"ד אבידתא מכריז** · ואינו מזכיר שם החפץ ליתבו ליה לכל חד וחד אכתי טפי יומא לעיוני במאניה אם כל כליו בידו ופלוגתא היא בהא לקמן: **לא הטריחו** · זה שיהא שוהא יותר משבעה ימים: **רגל ראשון** · שהוא מכריז: **אומר** · בהכרזתו "זהו רגל ראשון" שלא להטריח את האובד לחזור וכשיבא רגל שני יעלה לרגל ויתן סימניה: **שלישי אומר סתם** · "אבידה מצאתי" ואינו אומר איזה רגל הוא למציאתה כדי שלא יסמוך האובד על רגל הבא, ויבין שזהו רגל האחרון:

אתי

מצא תכריך של שטרות מי ניחא ליה ללוה כו' · וא"ת אין ניחא ליה דכי ילוה לאחר דליהדרו ליה לדידיה וי"ל דאינו רוצה להפסיד עתה כדי להיות בספק ריוח פעם אחרת:

חמשה עשר יום · וא"ת והלא *א"י היא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה *ומהלך אדם (א) עשרה פרסאות ביום הוי ארבעים יום באורך וירושלים מן הירדן שהוא סוף א"י מהלך יום אחד כדאיתא בבילה (דף ה.) נשאר מלך אחד ל"ט ימים וי"ל דעם כרמים ויערים היה ארבע מאות פרסה אבל מישוב לא היה כל כך:

לא בעינן כולי האי · וסגי בתלתא יומי וא"ת דז' ימים ומחצה צריך דהיינו חצי של ט"ו יום וי"ל דכי לא שכיחי שיירתא ואין הולך בלילה גם כל היום אינו הולך לפי שלא ימצא מלון בערב:

אבן

[מגילה ג.]

[פסחים צג:]

[עי' תוס' ר"ה כג: ד"ה כמה]

רבינו חננאל

ואסיקנא אלא אמר רבא [סימנין]דאוריית' מהכא עד דרוש אחיך אותו והשבות לו וכי תעלה על דעתך שיתנו לו קודם שיתבענו אלא עד שתדרשהו אם רמאי הוא אם לאו ובמאי תהיה דרישתו בסימנין אמור לו תן סימניה ואם יביא סימניה תנה לו ש"מ סימנין דאורייתא אמר רבא אם תמצא לומר סימנין דאורייתא. אקשינן עליה אכתי אמרת אם תמצא לומר והא כבר פשטינן לה סימנין דאורייתא ודחינן משום דאיכא למימר הא דפשטינן דרשהו לאו בדקאמרת אלא דרשהו לתובע הכי אם הוא צורבא מרבנן דלא משני בדיבוריה אלא במסכתא ובפוריא ובאושפיזא בלחוד מהדרינן ליה אבידה בטביעות עינא. סימנין וסימנין יניח פי' אם באו שניהם ונתנו זה וזה סימניה וכל אחד אמר שלי הוא לא יתננה לא לזה ולא לזה אלא יניחנה מוצאה אצלו . אבל אם אחד נתן סימניה וטען נפלה ממני ובא אחר והביא עדים כי ממנו נפל תנתן לבעל עדים . *) עד אחד כמאן דליתיה דמי . מדת ארכו ומדת רחבו [תנתן למדת ארכו] זה נתן מדת ארכה ורחבה של טלית וזה נתן מדת גמיה תינתן לבעל מדת ארכה ורחבה . אשתו אומרת זה הגט נתנו לי בעלי ונפל ממני ואמרה [סימניו] והבעל אמר סימניו וטוען כי לא נתתיו לה עדיין ינתן לה והוא שנותנת סימנין מובהקין כגון נקב ישנו בצד אות פלוני ש"מ דבסימן מובהק שרינן אשת איש דהיא איסורא וכל שכן ממונא : כתני' עד מתי חייב להכריז וכו' תנא עד שידעו בו שכני המקום שנמצאת בה זו האבידה ורמינן על הא דתנן ואחר הרגל האחרון ז' ימים כדי שילך לביתו ג' ויחזור בג' ויכריז יום אחד פי' כדי שילך שומע המכריז למקומו ויגיד ויבא בעל האבידה ויבא מיד וישמע ביום השביעי המכריז ויתן סימניה ויקחנה לסימרא דארץ ישראל מהלך ג' ימים היא . והתנן בג' מרחשון שואלים את הגשמים

---

*) נראה דחסר וצ"ל סימנין וסימנין ועד אחד עד אחד וכו'.

עין משפט
נר מצוה

צה א מיי' פי"ג מהל' אבידה הלכה ה :

צו ב מיי' שם הלכה ו סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסז סעיף ח :

צז ג מיי' שם טוש"ע שם סעיף ט :

צח ד מיי' שם טוש"ע שם סעיף י :

צט ה מיי' שם הל' ז טוש"ע שם סעיף יא :

ק ו מיי' שם טוש"ע שם סעיף יב :

קא ז מיי' שם טוש"ע שם סעיף יד :

קב ח מיי' שם טוש"ע שם סעיף יג :

קג ט י כ מיי' שם פי"ח הלכה ו ז סמג שם טוש"ע אה"ע סי' קנג :

קד ל מיי' שם פי"ג הלכה ח סמג שם :

קה מ מיי' פ"ג מהל' תפלה הלכה טו סמג עשין יט טוש"ע א"ח סי' קיז סעיף א :

קו נ מיי' פי"ג מהל' גזלה ואבדה הל' ח סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסז סעיף ד :

קז ס מיי' שם הל' ח :

מסורת
הש"ס

לעיל כ.

[לעיל כז:]

עיין בתוספות דלעיל כב: ד"ה אי דליכא

תענית י.

הגהות
הב"ח

(א) תוס' ד"ה חמשה וכו' ומהלך אדם בינוני הוא עשרה פרסאות :

נ"א וגרסי'

גליון
הש"ס

גמ' ינתן למדת משקלותיו. עיין לעיל דף כג ע"ב תוס' ד"ה מדמסקא : שם אמר רבינא ש"מ . עיין בהרא"ש פ"ג דחולין ס"ס כ"ג :

נ"א ולא אולי וכו'

סימנים דאורייתא

נושא/מבנה
דוגמאות ... ב' באים כל א' בטענה שזה שלו

מבנה
"הוא אומר...
וכות אין ...
לגבי גט ולאו ...
לנאמן בסימנים

נושא:
זמני
הכרזה

מבנה
3תשובות
ליישב את
הסתירה
בנושא מידת
המרחק בין
ירושלים
לסוף יישוב
היהודי

נושא/ מבנה
גישות רבינא/רבא
אם הכרזת
האבידה
צריך להיות
מפורט -או
די להכריז
"אבידתא
מצאתי"

נושא
אורך זמן ההכרזה

תורה אור

אתיא לאחלופי בראשון? הא קא אתי רגל שלישי. ת"ר בראשונה כל מי שמצא אבידה היה מכריז עליה שלשה רגלים ואחר רגל אחרון שבעת ימים כדי שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד, משחרב בית המקדש שיבנה במהרה בימינו התקינו שיהו מכריזים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ומשרבו האנסים התקינו שיהו מודיעין לשכיניו ולמיודעיו ודיו מאי משרבו האנסין? דאמרי אבידתא למלכא, רבי אמי אשכח אודייא דדינרי חזייה ההוא *בר נש דקא מירתת, א"ל זיל שקול לנפשך דלאו פרסאי אנן דאמרי אבידתא למלכא. ת"ר אבן טוען היתה בירושלים כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם וכל מי שמוצא אבידה נפנה לשם זה עומד ומכריז וזה עומד ונותן סימנין ונוטלה וזו היא ששנינו *צאו וראו אם נמחת אבן הטוען: **מתני'** אמר את האבידה ולא אמר סימניה לא יתן לו, והרמאי אע"פ שאמר סימניה לא יתן לו שנאמר °עד דרוש אחיך אותו עד שתדרוש את אחיך אם רמאי הוא אם אינו רמאי: **גמ'** אתמר רב יהודה אמר אבידתא מכריז ור"נ אמר גלימא מכריז רב יהודה אמר אבידתא מכריז דאי אמרת גלימא מכריז חיישינן לרמאי ר"נ אמר גלימא מכריז, לרמאי לא חיישינן דא"כ אין לדבר סוף, תנן אמר את האבידה ולא אמר את סימניה ה"ז לא יתן לו אי אמרת בשלמא אבידתא מכריז הא קמ"ל אע"ג דאמר גלימא כי לא אמר סימנין לא מהדרינן ליה אלא אי אמרת גלימא מכריז-אמר איהו גלימא ואמר איהו גלימא צריכא למימר כי לא אמר סימנין לא מהדרינן ליה? אמר רב ספרא לעולם גלימא מכריז: אמר איהו גלימא ואמר איהו סימנין ומאי לא אמר את סימניה, לא אמר סימנין מובהקין דידה: והרמאי אע"פ שאמר את סימניה ה"ז לא יתן לו: ת"ר בראשונה כל מי שאבדה לו אבידה היה נותן סימנין ונוטלה, משרבו הרמאין התקינו שיהו אומרים לו צא והבא עדים דלאו רמאי את וטול כי הא דאבוה דרב פפא אירכס ליה חמרא ואשכחוה, אתא לקמיה דרבה בר רב הונא אמר ליה זיל אייתי סהדי דלאו רמאי את וטול אזל אייתי סהדי, אמר להו ידעיתון ביה דרמאי הוא? אמרו ליה אין, אמר להו אנא רמאה אנא? אמרו ליה אנן-לאו רמאי את קאמרינן אמר רבה בר רב הונא מסתברא לא מייתי איניש חובתא לנפשיה: **מתני'** כל דבר שעושה ואוכל יעשה ויאכל, ודבר שאין עושה ואוכל ימכר שנאמר °והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו. מה יהא בדמים? ר"ט אומר *ישתמש בהן לפיכך אם אבדו חייב באחריותן ר"ע אומר לא ישתמש בהן לפיכך אם אבדו אין חייב באחריותן: **גמ'** ולעולם? אמר רב נחמן *אמר שמואל עד י"ב חדש תניא נמי הכי כל דבר שעושה ואוכל כגון פרה וחמור מטפל בהן עד י"ב חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן. עגלים וסייחין מטפל בהן שלשה חדשים מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן. אווזין ותרנגולין מטפל בהם שלשים יום מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן אמר רב נחמן בר יצחק תרנגולת כבהמה גסה תניא נמי הכי תרנגולת ובהמה גסה מטפל בהן שנים עשר חודש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן. עגלים וסייחין מטפל בהן ל' יום מכאן ואילך-שם דמיהן ומניחן. °אווזין ותרנגולין וכל דבר שטיפולו מרובה משכרו מטפל בהן שלשה ימים מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן קשיא עגלים וסייחין אעגלים וסייחין, אווזין ותרנגולין אאווזין ותרנגולין? עגלים וסייחין-אעגלים וסייחין לא קשיא הא דרעיא והא דפטומא, אווזין ותרנגולין-אאווזין ותרנגולין נמי לא קשיא °הא ברברבי הא בזוטרי: ושאינו עושה ואוכל: תנו רבנן והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו-שלא יאכיל עגל לעגלים, וסיח לסייחין, אווזא לאווזין, ותרנגול לתרנגולין: מה יהא בדמים? רבי טרפון אומר ישתמש וכו': עד כאן לא פליגי אלא

דברים כב

שם

---

*(אתי לאחלופי בשני שמא יש שהוא סבור שאמר רגל שני:) **אודיא דדינרי** · כלי מלא זהובים: **וזו היא ששנינו** · במסכת תענית (דף יט.) בחוני המעגל: **צאו וראו אם נמחת אבן טוען** · אם נכסת בגשמים שגבהו הגשמים למעלה הימנו יש גשמים יותר מדאי והתפלל עליהם שילכו: **חיישינן לרמאי** · שמא שמע האובד מתאונן בין שכיניו טליתי נאבדה וזה יודע את סימניה וכששמע את מוצאה מכריז טלית מצאתי יקום ויתן סימניה, הלכך אבידתא מכריז ואינו נותן לב לומר טלית זו אבדתי ואלו סימניה: **אין לדבר סוף** · דהשתא נמי מסיק אדעתיה ואמר אם טלית היא שמצאת אלו סימניה: **אי אמרת בשלמא אבידתא מכריז** · ולא מזכיר שם החפץ אצטריך תנא לאשמועינן דאע"ג דאמר האי טלית אבדתי צריך ליתן סימנין: **אמרו ליה אין** · כסבורין שאמר להן ידעיתון ביה דלאו רמאי הוא שכך היה לו לשואלן: **מסתברא** · שזה היה דעתן מתחילה ואין כאן משום מגיד וחוזר ומגיד: **לא מייתי איניש חובה לנפשיה** · וכשהביאן לב"ד בטוח היה שלא יעידו חובתו:

מתני' כל דבר שעושה ואוכל · אם אבידה זו דבר שיכולין להאכילו את שכר מעשיו כגון שור וחמור יעשה ויאכל ולא ימכור אותו המוצא אם שהו בעליו מלדרשו שכל אדם נוח לו בבהמתו שהכירה בו כבר ולימדה לרצונו: **ראה היאך תשיבנו לו** · שלא תאכילנו חצי דמיו שא"כ אין זו השבה: **לפיכך** · מפרש בגמרא:

גמ' ולעולם · וכי עד עולם זקוק זה לטפל בטורח שמירה: **שם דמיהן** · מוכרן ומניח הדמים אצלו: **עגלים וסייחין** · דקין שאין עושין מלאכה: **תרנגולין** · זכרים שאין מטילין בצים: **כבהמה גסה** · שעושה ואוכלת ומטפל בה י"ב חדש דיכול להאכילה דמי בצים: **מטפל** · אשמיטרא בלע"ז: **הא דרעיא הא דפטומא** · הא דקתני שלשה [חדשים] בארץ מרעה ובזמן הדשאים שאין טיפולו מרובה והא דקתני ל' [יום] בזמן שאין מרעה וצריך לפטמה על אבוסה ממה שבבית שדמיה יקרים: **רברבי** · [א]אוכלין הרבה הלכך ג' ימים דהא אוקימנא בזכרים: **שלא יאכיל עגל לעגלים** · מן העגלים שנמצא לא יאכיל לו דמי עגל: **עד כאן לא פליגי** · לענין להתחייב באבידתו: אלא

אבן טוען · מפרש בירושלמי כסא שהאבן היה יכולה למחות כך אין יכולים להתפלל על רוב טובה: **שם** דמיהן · לקמן *גבי עסקא דרב ספרא אפרש בע"ה: **עד** כאן לא פליגי אלא בנשתמש בהן · לאו דוקא נשתמש דאם נשתמש לר"ע נמי חייב באחריותן כיון דלדידיה אסור להשתמש א"כ הוי שולח יד בפקדון ואפילו החזיר אין בכך כלום דהא ר"ע סבר בפרק המפקיד (לקמן דף מג:) דבעינן דעת בעלים אלא ודאי נשתמש לאו דוקא כדפרישית אלא בשכר שמוש שמותר להשתמש קאמר דלרבי טרפון דאית ליה דמותר להשתמש חייב באחריותן דבההוא הנאה דאי מיתרמי ליה זבינא שקיל להו וזבין בהו הוי עלייהו שומר שכר ולר"ע דאסור להשתמש בהן פטור אבל אם לא היה מותר להשתמש היה פטור לכ"ע והיינו כרבה:

והוי

[דף לג. ד"ה כ"ד]

קח א ב מיי' פי"ג מהל' גזלה ואבדה הלכה ט סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסז סעיף ג:
קט ג מיי' שם הל' א סמג שם:
קי ד מיי' שם הל' ג סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רסז סעיף ה:
קיא ה ו מיי' שם הל' ג ועיין בהשגות ובמגיד משנה סמג שם טוש"ע שם סעיף ה:
קיב ז מיי' שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף ו:
קיג ח טוש"ע ח"מ סי' רנט סעיף א:
קיד ט מיי' פי"ג מהל' גזלה ואבידה הל' טו סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רסז סעיף כב:
קטו י כ מיי' שם הל' יז טוש"ע שם סעיף כג:
קטז ל מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעיף כב:
קיז מ מיי' שם הל' טז טוש"ע שם סעיף כג:
קיח נ מיי' שם הל' טו ועיין בהשגות ובמגיד משנה טוש"ע שם סעיף כב:
קיט ס מיי' שם הל' טז טוש"ע שם סעיף כד:
קכ ע מיי' שם טוש"ע שם סעיף כג:
קכא פ מיי' שם טוש"ע שם סעיף כד:

נושא: מאי מכריז

רבינו חננאל

הגשמים וכו'. והנה מהלך ט"ו ימים היא. ואסיקנא לא שנא מקדש ראשון ולא שנא מקדש שני לא הפריחו באבידה יותר מדאי ת"ר משחרב בית המקדש התקינו להיות מכריזין בכנסיות ובתי מדרשות משרבו האנסין שאומרין אבדתא למלכא התקינו שיהא מודיע המוצאה לשכניו ולמיודעיו ודיו. פי' מהם מתיירא. ת"ר אבן הטוען היתה בירושלים כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם וכו' פי' אבן גבוהה היתה בירושלים והיה כל מוצא אבידה עולה עליה ומכריז וזו היא ששנינו בפרק סדר תעניות השני אמר להן חוני המעגל צאו וראו אם נמחת אבן הטוען. אבקש רחמים שיפסקו הגשמים: מתני' אמר את האבידה ולא אמר את סימניה. אוקמה רב ספרא אליבא דרב נחמן דאמר גלימא מכריז

נושא: כמה זמן מטפלין באבידה

רש"ל מ"ז

נ"א בר רומאה ר"מ

תענית יט.

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה רברבי כו'. נ"ב אבל רמב"ם פי' להיפך וכן נ"י בשם ר"ח:

[גירי' רי"ף ולעולם אמר שמואל וגירי' לח"ש אמר רב יהודה א"ש]

---

*) כדאמר האבידה וסימניה ומאי לא אמר סימניה דקאמר במתני' לא אמר סימנין מובהקין דידה. וסוגיין בעינן דיהיב סימנין מובהקין והוא דאית סהדי דליתיה רמאי. ופשטינן דלא מייתי איניש חובה לנפשיה כדאבוה דרב פפא תלמוד ארץ ישראל שמע סימניה בהאי כנישתא ואזל לכנישתא אחריתי יהיב סימניה זהו רמאי וכן כיוצא בו: מתני' כל דבר שעושה ואוכל יעשה ואוכל אוקימנא עד י"ב חדש. תניא כל דבר שעושה ואוכל כגון פרה וחמור מטפל בהן כל י"ב חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן עגלים וסייחים אם יכולין לרעות מטפל בהן ג' חדשים. אווזין ותרנגולין גדולים מטפל בהן ל' יום. אחריתי תרנגולת כבהמה גסה י"ב חדש וכל דבר שטיפולו מרובה משכרו ג' ימים. ושאינו עושה ואוכל ימכור שנאמר והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו. שלא יאכיל עגל לעגלים. פי' לא תמכור עגל היום ותאכיל

*) אולי צ"ל כדאמר.